

Élőképek

Az új nyári rendőregyenruha némi kis elevenséget hozott a pesti utca egyhangú szürkességébe. Valósággal délszaki hangulatot keltett. Hiába, az új ruhának különös varázsa van. Nem csak a gyermek örül neki, meg a nő, de a hivatásánál fogva a legkomolyabb férfi is, a rendőr. Láttunk olyan rendőrt, aki az utcán menet, minden tükörlakban, minden kirakatban megnézte magát. Egy másik a kapu alá ment, ott vizsgálgatta, hogy fest az új ruhában. De azt is láttuk, amikor délben egy úr elhaladván a rendőr mellett, megfogta annak karján a szövetet, egy kicsit tapogatta, nézegette, s csak ennyit mondott elégedetten:

– Jó.

Kibújt belőle a szakmabeli. Nem bírta megállni, hogy meg ne vizsgálja az anyag minőségét.

Megállapíthatjuk, hogy a rendőr új egyenruhájának örült a pesti utca.

•

A nagymama nem adott málnát Jucikának, mert attól félt, hogy kiütéseket kap tőle.

A hároméves kislány sírt, dühöngött. Végül fenyegetően csak ennyit mondott nagyanyjának:

– Megállj, ha meghalsz, meglátod, milyen csúnya virágot viszek a sírodra.

•

Láttunk egy urat a kávéházi tornácon, a szomszédos asztalnál, idegen nyelvű újságba merülve feketézni. Egyszerre nagyot sikítottunk, mert az úr laza inggallérijából egy fehér egérke bújt elő, a nyakára telepedett, s vakargatni kezdte apró elülső talpacskaival az orrocskáját. Az úr felénk fordult, szána-kozva elmosolyodott, majd fogta az egérkét, s visszadugta az ingébe.

•

Láttunk a társaskocsiban öt fekete szakállas urat. Ebben a szakálltalan, bajusztalan városban egyszerre öt szakállas úr került a kocsiba. Valamennyinek szép fekete szakállá volt, s egyik sem ismerte a másikat. Történnék néha ilyen véletlenek.

Hat öreg néni ül a sétatér padján. Csaknem fél ezredév, ha összeadjuk az életkorukat. Egyik közülük a középén újságot tart kezében, szemében okuláré, olvas. Ő felolvasónő. Roppantul figyelnek rá a többiek. Csóválják fejüket, hümmögnek, sóhajtanak. Valami családi tragédiáról, válásról szól az újságcikk. Nem tudjuk pontosan, mi az, csak halljuk, amint az egyik néni mély meggyőződéssel ezt mondja:

- Rosszak a férfiak.
- Rosszak – hagyják helyben a többiek.
- Olyan ez a hat néni, mint a görög tragédiákban a kar.

1935. július 12., péntek, 6. old.

Csöndélet a villamoson

Avillamosban jól öltözött úr ül a nyitott ablaknál. Se mellette, se szemközt vele nincs senki. Kevesen vannak a kocsiban, s ő nyilván teljesen megfeledezett arról, hogy nincs egyedül. Apró mozdulatokat tesz a kezével, mintha vele szemközt ülő képzelte útitársának magyarázna. Mozdulatai egyre szélesebbek, egyre hevesebbek, egyre kifejezőbbek lesznek, már fejével, arcával, kezével is beszél, anélkül, hogy egyetlen hangot hallatna. Képzelt útitársát, aki nyilván nő, kéri valamire mozdulataival, rábeszéli valamire, biztatja, vigasztalja, megnyugtatója. Egész történet zajlik le ott előttünk, hangtalanul.

Egyik megállónál csinos fiatal hölgy száll fel, s leül a kézzel-lábbal beszélő úrral szemben. Az egy pillanatig bambán nézi a nőt, mintha kábulatból ébredne, aztán elszégyelli magát, körülnéz a kocsiban, zavartan feláll és kimegy.